

Golany

Revista de Sant Miquel de Campmajor

Núm. 20 - 2n semestre 2006 - Exemplar gratuït

GENT DE CASA ■

Entrevista a n'en Xicu de Ca la Rossa

ESPORTS ■

1r. Torneig de Tennis Taula Vall de Campmajor

RETALLS D'HISTÒRIA ■

Un retaule del segle XVI a la Vall de Campmajor

ELS AQÜÍFERS ■

Caminada popular pels estanyols i bullidors

CUINA DE CASA ■

Les menges tradicionals a casa nostra

Perforacions, Sondejors, Pous, Aigua descontaminada

Perforacions Pla de l'Estany, S.L.

*c/ Francesc Macià, 3-5, 1r. 4t.
Tel. i Fax 972 58 06 70
mòbils 629 033 053 - 687 415 103
17820 BANYOLES*

ESCORXADOR
Roca

SOCIETAT AGRÀRIA DE TRANSFORMACIÓ Núm. 1.739

*c/ Prolongació carrer Tarragona, s/n. - Tel. 972 57 33 50 - Fax 972 57 46 61
17820 BANYOLES (Girona)*

Si bé en l'anterior número, dins l'apartat de conèixer la vall, vam finalitzar amb el nom i la descripció de totes les fonts trobades, treball que molt acuradament va dur a terme en Joan Pontacq, en aquesta edició, sense anar més lluny i a

manera d'introducció, ens centrarem en els estanyols i bullidors que hi ha repartits per la nostra vall. Fins ara, en aquesta publicació, no s'havia parlat massa d'aquests fenòmens naturals i que és una de les particularitats de què disposa la vall: l'existència d'una quinzena d'estanyols i bullidors dins dels més de vuitanta enfonsaments inventariats. En la nostra portada hem volgut reproduir la imatge d'un d'aquests estanyols característics, l'estanyol del Racó (aprop de can Planaferrana) a partir d'una fotografia d'en Josep Fort que va captar un dels moments en què es trobava ple. L'Elisabet Saus ens fa la descripció a partir del dia en què es va organitzar la darrera caminada popular de Sant Miquel per aquesta zona dels estanyols.

Un tema diferent, dins la secció de Retalls d'Història, fa referència a uns escrits, sens dubte excepcionals, que gràcies al treball d'investigació del notari, Sr. Ignasi Permanyer, vinculat al poble de Mieres, ens ha fet arribar per poder publicar a la nostra revista. Es tracta d'uns escrits del segle XVI, concretament del 22 de març de 1506, del notari Dalmau Ombart, que es guarden a l'Arxiu Històric de Girona. S'hi descriu detalladament tot el procés per a la instal·lació d'un retaule a l'altar major de l'església parroquial de Sant Miquel de Campmajor, retaule que malauradament havia restat en l'oblit des de la seva desaparició, no se sap la data ni per quines raons.

Una altra novetat, dins l'apartat d'esports, és el primer torneig de tennis taula Vall de Campmajor que enguany se celebrà el dissabte de Santa Quitèria. L'esport no és només futbol, tot i que aquest ha donat i segueix donant molta vida esportiva al poble, també se n'han practicat d'altres com el futbol, la petanca, el tir al plat, bike trial, caminades... i ara el tennis taula, ampliant així la nostra diversitat d'opcions esportives. En Josep Fort fa un resum de com ha anat aquest primer torneig, de la bona acollida que ha tingut i de la continuïtat en properes edicions.

La part més saborosa ens la dona l'Àlex Navarro, que s'ha abocat en les menges tradicionals dels nostres avantpassats i que encara resten en la memòria de molts de nosaltres. Amb la col·laboració de la gent gran del poble ens quedarà un testimoni a temps per a ser recordat en un futur.

Golany

SUMARI

3. Editorial
4. Des de la Casa Gran.
5. L'opinió del lector, per Tomás Camós.
6. Els consells del Dr. Carreras. Motor vital, per F. Xavier Carreras.
7. Aplec de Santa Quitèria. Els concursos del dissabte.
8. Conèixer la vall. La part est del poble, per Josep Fort.
10. Gent de casa. Entrevista a n'en Xicu de Ca la Rossa, per Josep Estarriola.
12. Esports. Futbol - temporada 2005-2006, per Tomás Camós.
13. Primer torneig de tennis taula Vall de Campmajor, per Josep Fort.
14. Retalls d'història. Un retaule del S. XVI a Sant Miquel, per Ignasi Permanyer.
16. Històries viscudes. La Capella de Loreto a Briolf (II), per Josep Estarriola.
18. Els aqüífers. Caminada popular pels estanyols, per Elisabet Saus.
21. Les llegendes de la vall. El pla de les bruixes, per Elisabet Saus.
22. Cuina de casa. Menges tradicionals de casa nostra, per Àlex Navarro.
23. Passatemps. Reptes d'agudesa mental, per Àngels Navarro.
25. Notícies breus.
26. Moviment Demogràfic. Telèfons i Horaris.

Normes per a la publicació de cartes i articles

Golany agraeix les cartes i articles dels seus lectors, i escull amb preferència per a la seva inserció les cartes breus, d'unes 25 línies mecanografiades, i els articles d'unes 45. Tots hauran d'anar signats amb nom i cognoms, encara que si es desitja es publicaran amb pseudònim. L'únic responsable del seu contingut és l'autor. Els articles s'hauran de lliurar, a ser possible, junt amb el disquet d'ordinador. L'adreça és: golany@plaestany.net. Queda prohibida la reproducció total o parcial de la revista sense autorització prèvia de l'Ajuntament de Sant Miquel de Campmajor o els autors.

Golany

Redacció i publicitat: Tel. i fax 972 57 46 26
smcamp@ddgi.es

Edita: Ajuntament de Sant Miquel de Campmajor.

Coordnació i disseny: Josep Estarriola.

Compaginació i impressió: Impremta Palmada - Banyoles

Tiratge: 400 exemplars

Dipòsit Legal: GI-033/97

Portada: "L'estanyol del racó". Fotografia de Josep Fort

Col·labora:

Diputació de Girona

Des que es va començar a editar la revista Golany, s'ha anat informant de temes relacionats amb l'Ajuntament, especialment en allò relacionat amb els pressupostos. Potser la forma de fer-ho no era prou entenedora i per això hem pensat que s'havia de donar una explicació més detallada de les inversions fetes o de les que es duran a terme.

Les inversions són unes despeses que varien cada any. En un poble petit com el nostre estan molt condicionades a les subvencions que provenen de la Generalitat de Catalunya i de la Diputació de Girona.

Pel que respecta a les inversions portades a terme el 2005/2006, podem destacar la pavimentació de l'Entorn Plaça Escoles i Vestidors amb 73.239,76 €, la instal·lació del sostre aïllant en el local social "El Sindicat" per un cost de 7.786,11 €, l'enjardinament del davant de La Fieca per 5.984 €, a part s'han fet altres obres de manteniment com és pintar l'escola, conservació de camins, aportar una part de l'obra de reforma del cementiri de Falgons...També cal destacar l'aportació de la tramitació del Pla de Electrificació Rural a la zona de Can Gifre, on s'han electrificat quatre cases.

Quant a les obres que ja estan aprovades i que es portaran a terme aquests propers mesos, cal destacar la pavimentació dels camins que porten a El Pou i a Can Planaferrana, i el primer tram del camí de Guixeres que va des del camí de Roca fins a l'encreuament amb el de L'Arcada, per un valor total de 219.188,74 €, la instal·lació de la climatització i tancaments al Local Social amb un cost de 34.500,00 €, un magatzem municipal per un valor de 63.239,76 €, també s'han fet les gestions per pavimentar el camí de Can Plana de Falgons i Bertrà, que anirà a càrrec del Departament d'Agricultura Ramaderia i Pesca. Aquests són els treus principals de les inversions de l'Ajuntament en els dos últims anys, n'hi ha d'altres en perspectiva que hauran de ser portades a terme en les properes legislatures, confiem que les administracions pensin que els pobles petits amb pocs recursos com el nostre tinguin un il·loc prioritari.

L'opinió del lector

Pariant la gent s'entén, diu en refrany de la nostra terra; i podrien dir també "escrivint a vegades s'aclareixen coses". Això és el que s'ha fet, un aclariment, és el que un servidor demanava amb el meu escrit EL PRIMER CONCURS DE TIR EL PLAT publicat en el número 19 de la revista. Dela que m'estranyava que el concurs de tir al plat que es fa cada any per la festa major no portés número d'ordre, suposava que era degut a que ningú s'havia preocupat de numerar-los i, per tant, no se sabia per quin número anàvem. Doncs bé, en part tenia raó i en part no. És cert que aquells concursos no porten, no portaven, número d'ordre, però no era cert que ningú no portés control dels mateixos i s'ignorés

quants se n'han fet. Ara els responsables han demostrat que sí que els tenen controlats i que el d'aquest any li correspon el número 26, com efectivament, aquesta vegada, consta en el programa oficial de la festa de Sant Miquel, no s'inclouen alguns celebrats a Falgons.

Agraeixo als organitzadors, caçadors ells, aquest aclariment i els hi demano segueixin enumerant els concursos sense perdre el rastre.

Gràcies anticipades per la publicació que espero fareu d'aquesta missiva.

Tomàs Camós, 16 de setembre de 2006

HOME

Perruqueries

TARRADAS - PUIG

- Hores convingudes -

Plaça Turers, 12 - Tel. 972 57 19 01 - 17820 BANYOLES

DONA

J. ESTARRIOLA, S.L.

AL SERVEI DE L'AGRICULTURA I LA RAMADERIA

Ctra. Camós, 16 - Tels. 972 57 05 67 - 972 57 08 77 - PORQUERES

MOTOR VITAL

El novel·lista francès Honoré de Balzac deia que una de les glòries de la societat era haver creat la dona on la natura havia fet només la femella; i haver creat una continuïtat del desig on la naturalesa només havia pensat a perpetuar les espècies; i en definitiva, haver inventat l'amor.

Superats la repressió Victoriana dels anys 40, el Renaixement, la Reforma protestant i havent-se desmitificat el sexe amb els estudis, les societats han anat acceptant la sexualitat com una dimensió humana important i se li atorga més atenció.

Els principals corrents d'investigació sobre l'edat i la sexualitat suggereixen la naturalesa "contínua" de l'expressió sexual durant tota la vida, donant la raó al senyor Balzac.

En el creixement de la població més gran de seixanta-cinc anys i l'allargament de la vida, encara hi ha una falta d'acceptació i coneixement de la sexualitat de les persones grans. Són persones plenes de necessitats, de desig i de capacitats; no se'ls ha de negar els plaers emocionals i psicològics de la intimitat, les delícies de les carícies i el contacte de la proximitat física i l'èxtasi de l'acte sexual, ja que tot plegat és possible mantenir-ho fins a molt avançada edat.

La sexualitat és una àrea d'interès i elecció personal, i no hem de perdre de vista que el comportament sensual i sexual és après. Fer-hi tenir la continuïtat en la vida dependrà de com ho aprenem de petits i de joves i de com superem les etapes vitals: una vida sexual rica a l'edat adulta vol haver tingut també una vida sexual correcta durant la resta de les etapes. I en aquest aprenentatge hi entren de ple la cultura i l'entorn que ens envolta.

Creences, malalties, economia, parella viva o no, canvis de l'edat i altres coses, fan que pugui ser difícil mantenir una sensualitat viva, però sens dubte aquesta es pot mantenir si un ho cultiva i té el goig de gaudir de les relacions humanes, dins

o fora de la família, i de la participació en la societat. El professional de la salut, a voltes, podrà ajudar també a resoldre situacions físiques i emocionals que atenuen o alteren la sexualitat de l'individu. Sol ser una consulta difícil de fer, però per la qual estan preparats.

Les expressions sexuals, com en tots els sistemes orgànics, seran de diferent resposta a aquesta edat, tant si s'expressen en parella com sols, resposta que evidentment serà més lenta, però que es compagina bé amb la major possibilitat de disposar de temps i d'intimitat. Activitat que resulta en millora també de la salut física i mental.

Voldria citar, per acabar, unes paraules d'un expert en el tema, que diu: "Com altres aspectes de la senectut, la sexualitat té un factor potencial: poden adquirir-se nous descobriments i nous nivells perceptius mantenint l'activitat sexual al llarg de la vida. Planteja dos llenguatges: un de més directe i explosiu que es mesura en la comunicació orgàsmica; i un altre de carícies, contacte i tendresa. Tots dos es poden aprendre i practicar-se a la vida des del principi, si bé el primer és més típic de la joventut i el segon de la vellesa. (R.N. Butler).

Dormir, beure, menjar són per sempre. La sexualitat no? Cuida-la i sigues feliç.

F. Xavier Carreras de Cabrera

Pont de Pedra, 3

Tel. 972 211 211

G I R O N A

ELS CONCURSOS DEL DISSABTE

Engany s'ha celebrat l'onzè concurs infantil i juvenil de Pintura Ràpida amb trenta-un participants, dels quals quinze dels nens i nenes són de Sant Miquel, nou més han vingut de Banyoles, i els altres d'Olot, Porqueres, Fontcoberta, Girona i Serinyà. Hi han participat pràcticament totes les edats, des de l'any fins als setze anys, essent la de set anys la més nombrosa, amb set concursants. Més o menys treballats, un jurat, convenientment qualificat, va valorar la ingenuïtat dels dibuixos i encara que tots eren mereixedors de premi, va decidir, per unanimitat, emetre el següent veredict:

NÚRIA PASCUAL

INFANTIL B (de 6 a 8 anys)

1r Premi: **NÚRIA PASCUAL**

2n Premi: **GODA SANKAUSKAS**

JORDI BRUGADA

INFANTIL C (de 9 a 12 anys)

1r Premi: **JORDI BRUGADA**

2n Premi: **DAVID RODRÍQUEZ**

ADRIÀ ROMERO

JUVENILS D (de 13 a 16 anys)

1r Premi: **ADRIÀ ROMERO**

2n Premi: **M. BIANCA CAMÓS**

JOEL DARNÉS

INFANTIL A (fins a 5 anys)

1r Premi: **JOEL DARNÉS**

2n Premi: **BELKO KONTE**

LAIA MARTÍ

PREMI LOCAL

Tot seguit el **vuitè concurs de Flors Silvestres** va aconseguir reunir catorze centres dels dotze participants, la majoria de Sant Miquel, dos de Banyoles i un de Mieres. Feia gairebé la taula tan plena dels diferents tipus de centres, uns més originals, altres més ornamentals, etc. El jurat, per unanimitat, va donar els següents premis:

1r Premi:

NÚRIA CASELLAS

2n Premi:

CARME GONZÁLEZ

3r Premi:

MERCÈ CAMPÀS

PREMI LOCAL:

QUIMETA FONT

Felicitats als guanyadors i també a tots els que hi han participat.

Quimeta Font. Guanyadora del Premi Local de flors silvestres, 2006.

(Foto: Josep Estarriola)

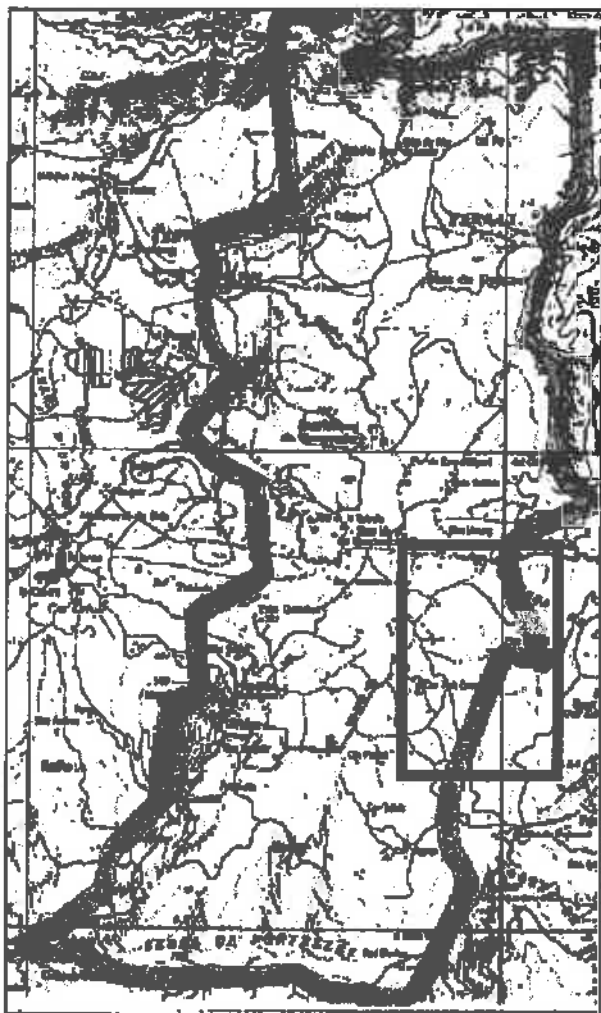

RENDIPORC

EXPLOTACIONS PORCINES

Tel. 972 58 03 11

Sant Miquel de Campmajor

LA PART EST DEL POBLE

En aquest número podrem conèixer la zona del poble que està situada més a l'est. Els seus límits són: per una part la carretera GI-524 que va d'Olot a Banyoles, i el terme municipal de Porqueres per l'altra. Fem constar que alguns d'aquests noms indiquen llocs que han pogut canviar amb el pas del temps, o han desaparegut. Com anem anunciant a cada número de Golany, ens cal l'ajuda de totes aquelles persones que amb el seu record puguin aportar dades per anar completant la recerca. Moltes gràcies a tots aquells que fins ara hi han col·laborat.

Dades recollides per Josep Fort i Olivella

Cartografia propietat de l'Institut Cartogràfic de Catalunya, la qual ha estat cedida per a aquesta publicació.

OBERT ELS 365 DIES DE L'ANY
VIVERS DE PEIX I MARISC
APARCAMENT PROPI

Tenim diversos salons per a
banquets i convencions fins a
400 persones i també reservats
per a grups reduïts.

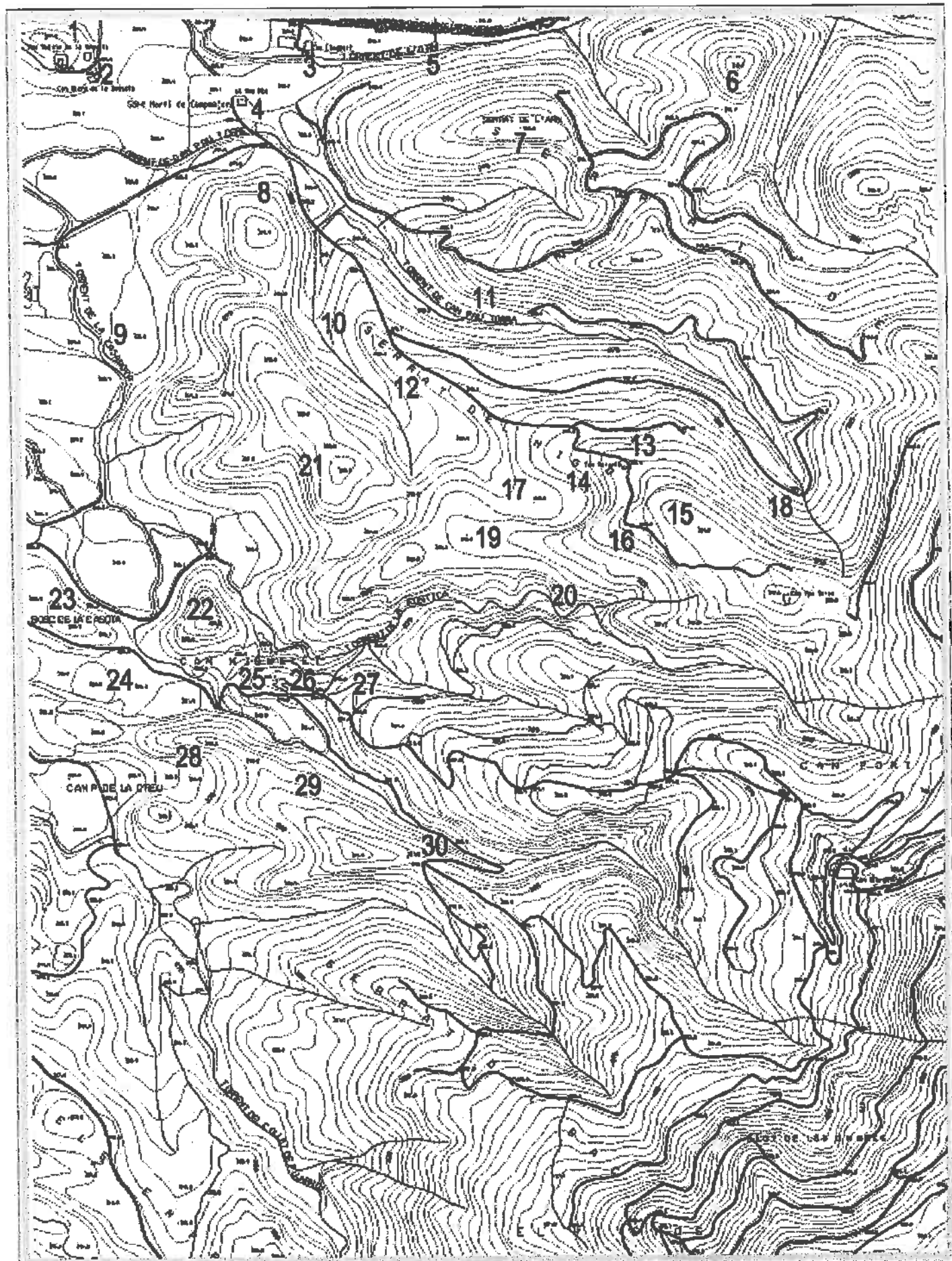
A l'estiu podran gaudir menjant
a l'aire lliure, a la terrassa de la figuera.

Els aperitius de les celebracions
se serveixen regularment en els
jardins i a l'entorn de la piscina.

Restaurant

: El Trull :

Cala Canyelles
Tel. 972 36 49 28 - Fax 972 37 13 08
17310 LLORET DE MAR (Girona)

Codi	Nom	Descripció
1	Can Batlle de la Roqueta	Edificació començada a construir el 1974 per l'actual propietari del qui porta el seu nom.
2	Can Riera de la Roqueta	Construïda a finals del 70 per el senyor Riera. D'aquí ve el seu nom actual.
3	Can Llambert	Edificació que havia estat llar d'habitatge del mestre del poble, i durant uns anys l'edifici consistorial.
4	Mas Nou	El nom ve donat perquè en el temps en què és construï la casa era nova, ara són un piló de runes.
5	Torrent de l'Arn	Rec que es proveeix de les aigües de la font de l'Arn, que li dona el nom.
6	Serrat de la Baga	Serrat proper a la casa de l'Arn situat a la part del bac.
7	Serrat de l'Arn	Serrat situat per davant de la casa de l'Arn.
8	Bassa	Lloc on antigament es portava a abeurar els animals de les cases veïnes.
9	Torrent de La Casanova	Rec que transcorre a prop de la casa que l'hi dona el nom.
10	Rec de can Barceló	Rec que porta el nom de la casa més propera on neix.
11	Torrent de can Pautorra	Rec que neix a prop de la casa de can Pautorra, i que desemboca al torrent de l'Arn.
12	Serrat del mig	Serrat situat entre la casa de can Barceló i el serrat de l'Arn
13	La vinyasa de can Barceló	Espai on els de can Barceló cultivaven les vinyes
14	Can Barceló	Edificació en runes situada en el límit fronterer amb Porqueres.
15	Collet de can Barceló	Collada situada entre les cases de can Pautorra i can Barceló.
16	Els Xallons	Serrat format per aquest tipus de material.
17	L'Olivet d'en Barceló	Indret on els estadants de can Barceló conreaven les oliveres per al seu consum.
18	La Fontica	La gent de can Pautorra hi duia el bestiar a abeurar.
19	Clot Fondo	Encara que porti aquest nom, és un indret totalment pla.
20	Rec de la Fontica	Rec que es proveeix de les aigües que provenen dels entorns de can Pautorra i can Nierga.
21	La Marganera	Massa forestal que es troba entre el rec de can Barceló i la Casanova
22	Can Bahí Vell	En aquest indret hi havia l'antiga casa de can Bahí, que per causes desconegudes es va traslladar a l'actual emplaçament.
23	Bosc de la Casota	Zona boscosa situada a prop de la casa que li dona el nom.
24	El Basal	Indret on regularment hi ha aigua embassada.
25	Can Miquelet	Edificació de caire modern, construïda en el lloc on antigament hagué la casa de can Miquelet.
26	Puigsacrau	Puig on es troba enclavada la casa de can Miquelet.
27	Serrat de can Nenas	Serrat situat entre can Pautorra i can Miquelet.
28	Clot del Liop	Cloïerada on suposadament rondaven els llops que habitaven pel poble.
29	Serrat de can Miquelet	Serrat situat entre can Nierga i can Miquelet.
30	El Picaró	Zona boscosa situada entre can Barris i can Miquelet, on hi ha un terme de poble.

CASAL SANT MIQUEL

En un bonic indret, tranquil i en plena natura del Pre-Pirineu, a la frontera entre la Garrotxa i el Pla de l'Estany, us oferim unes instal·lacions idònies per a convivències, colònies, trobades de reflexió i estudi, estalges culturals..., com un servei obert a grups i responsables i exigents de totes les edats.

Per aclarir-vos qualsevol informació, podeu escriure'ns a:
CASAL SANT MIQUEL
 17831 SANT MIQUEL DE CAMPMAJOR (Girona)
 o bé telefonar-nos a: 972 58 05 52 - 972 57 19 11

La Quintana
 Residència casa de pagès

17831 Sant Miquel de Campmajor ● Tel. 972 57 15 80

Francesc Roura i Torrent En Xicu de ca la Rossa

En Francesc Roura, més conegut per en Xicu de ca la Rossa, va néixer el 29 de desembre de l'any 1916 a can Jofre de Campmajor. Aquesta llunyana data el fa l'home més gran del nostre poble i el tercer després de la Maria del Moll d'en Plana i de la Núria de can Talala, a qui també vam entrevistar. El seu pare, en Jaume Roura i Torrent, natural de Mieres, va anar a viure amb la seva família a can Jofre de Campmajor quan en va marxar el seu germà, que era l'únic estada. Allà es va casar amb la Carme Torrent i Caritx, natural de Sant Aniol de Finestres, i d'aquest matrimoni en nasqueren tres dels nou fills que van tenir. Del més gran al més petit tenim: en Francesc, a qui entrevistem; l'Encarnació (†) i l'Eusebi (†). En morir la mestressa de can Jofre i, havent de repartir l'herència, els seus pares van comprar la propietat, però no va ser possible i va ser llavors que van comprar la casa de Ca la Rossa, l'any 1923 i que també era l'herència d'una noia de la mestressa de can Jofre. Allà hi van néixer els sis fills restants: en Carlos; en Cebrià; en Miquel; en Melcior (†); la Maria (†) i en Josep (†).

ACTUALMENT ÉS L'HOMME MÉS GRAN DEL NOSTRE POBLE

- Us recordeu quan vàreu marxar de can Jofre?

- I tant, llavors tenia set anys i me'n recordo bé. Can Jofre era una casa molt gran en què hi havia dues estades. La casa de ca la Rossa era més petita; al cap de pocs anys de viure-hi hi van morir els meus avis, en Francesc, als 64 anys, i la Maria, als 60 anys.

En Xicu en un foto de l'any 1993.

- Ca la Rossa pertany a Campmajor...

- Sí, per temps, les festes anaven partides: per l'aplec de Santa Quitèria fèiem festa, mentre que els de Sant Miquel treballaven; i al revés, per la festa de Sant Miquel els del terme de Campmajor treballaven i els altres felen la festa. Me'n recordo d'abans de la guerra que a Santa Quitèria cada diumenge hi deien missa. Un diumenge la missa primera la deien a Sant Miquel i la missa segona a Santa Quitèria i

l'altre, al revés. Les seves celebracions anaven repartides entre el vicari i el rector de Sant Miquel, mossèn Josep Castelló.

- I a estudi?

- El vaig fer a can Llambert, amb el mestre Pere Famada. Vaig començar d'anar-hi als set anys, de matí i tarda; hi vaig anar ben poc, s'havia de treballar. Me'n recordo del senyor Famada que li agradava molt la cacera i quan veia un conill, li venien ganes de sortir de classe per si el podia agafar.

- Expliqueu-nos una mica com vàreu passar la vostra joventut.
- De molt jove feia la feina de la casa, perquè el pare tot el dia

havia d'anar a carburar a bosc. Llavors teníem quatre vaques, dues truges... i la terra que de molt jove ja llaurava amb els animals. Als catorze anys vaig comprar la primera bicicleta i, d'aquesta edat en amunt, vaig anar a jornal a bosc: escorçar, estassar, picar, baixar sarrions, entre altres, fins que el meu pare es va posar malalt.

- Per tot aquest veïnat, hi havia moltes cases habitades?

- Moltes! Me'n recordo d'haver vist gent a cal Coix; can Garsa; can Serra, on en sóc criat; a la Malola; can Reig; ca n'Olliveras, hi havia dos masovers: cal Rector i cal Vicari; Guixeres, Pertot arreu hi havia gent, pels camps, per les cases, xerraves amb un, amb l'altre, es vivia més acompanyat; ara, tot ha canviat.

- Encara no teníeu vint anys que va esclatar la guerra. Què en recordeu?

- De seguida ens van quintar. Em vaig anar a amagar junt amb en Josep de can Telxidor, amb qui vaig estar durant tot aquest temps. De nits treballàvem i de dies estàvem amagats. El meu germà, l'Eusebi, també es va amagar i els altres germans eren massa joves per anar al front. De la meua quinta del 37 érem setze persones de Sant Miquel; entre ells hi havia: en Vicenç de la Casanova de Falgons, en Rafael de can Cargol, en Peret Secretari, en Quim del Pujol, un del Llor que va morir, ... Al cap de divuit mesos d'haver acabat la guerra, em va tocar anar a fer el servei militar a Lugo, durant tres anys. Tardàvem quatre dies d'anar-hi en tren i quatre més de tornada. En les casernes que hi havia allà, hi sumàvem uns 35.000 militars.

*"Al senyor Famada li agradava molt la cacera;
quan veia un conill li venien ganes de
sortir de classe, per si el podia agafar"*

- De nou a Sant Miquel, parlem-nos de quan us vàreu casar i dels vostres fills.

- Em vaig casar el 22 de febrer de l'any 1946, amb la Maria Vila i Pons de can Vilagrà de Grandollers de Rocacorba. Ens vam conèixer per la festa dels Agustins de Sant Aniol, ja que la meua mare hi era nascuda i encara hi teníem familiars. Al cap de dos anys de ser casats va néixer la Denisa;

La Maria Vila i en Xicu, en una foto d'estudi pels volts de l'any 1940.

més tard, l'any 1954 la Carme i tres anys més tard en Carles, que són els tres fills que hem tingut.

- Recordeu algun any especial que hagueu viscut?

- N'han passades moltes! Vaig estar molt temps anant a jornal a Malà de Montcal. Com que coneixia bé aquella zona, volia anar-me'n a viure-hi amb la meua família, en una casa ben situada que es diu Bellplà de Malà. M'havia de vendre la casa i la propietat i els de casa no volien marxar, sobretot la meua mare que es resignava. També, al

mateix temps i, després de moltes temptatives, vam aconseguir obrir l'actual carretera que porta a la casa, ja que abans, per accedir-hi, havíem de fer molta volta passant per Santa Quilèria. Tot plegat, va fer que em decidís a quedar-me.

Amb què us desplaçàveu per anar als llocs?

- Llavors tenia el carnet de tercera i anava amb moto fins que em vaig treure el de cotxe, l'any 1966, just quan tenia cinquanta anys, i al mateix temps que la meua filla gran, la Denisa. En aquells anys els cotxes eren comptats a Sant Miquel; el primer que vaig tenir va ser un Renault 4 furgoneta, de color gris. Me'n recordo que quan el vaig comprar van trigar almenys tres o quatre mesos a donar-me'l.

- Us agrada viatjar?

- Sí, i tant! Des que el noi és casat, cada any hem fet una sortida o una altra, amb excursions per Espanya. Quan vam celebrar les bodes de plata, l'any 1971, amb el Renault 4 vam anar a Saragossa i Terol fins a València i, d'una tirada, vam tornar cap a Girona. Llavors les carreteres eren diferents, per exemple passaven per dins les poblacions i es tardava molt més.

- Encara conserveu el carnet de conduir?

- Tinc 89 anys i encara tinc el carnet de conduir. Fa un mes o cinc setmanes que encara vaig anar a Banyoles portant el meu cotxe; i amb el metge, fins ara, sempre hi he anat sol; fins i tot un dia vaig anar al dentista i, aquest, no es volia creure que hi havia arribat conduint tot sol.

"Abans a tot arreu hi havia gent, pels camps, per les cases... Es vivia més acompanyat. Ara tot ha canviat"

Déu n'hi dol! I per acabar, cal dir que el seu fill Carlos continua al capdavant del mas de ca la Rossa. Casat amb la Magda Vilà, natural de Pulgordines, tenen dos fills: l'Albert, de 18 anys i la Cristina, de 13, per tant són néts del nostre interlocutor, en Xicu de ca la Rossa, que, a més, compta amb dos néts més: la Roser, de 34 anys, i en Xavier, de 31, fills de la Denisa Roura i en Francesc Colomer. També recordem que el mes de febrer d'aquest any 2006, ell i la seva dona, la Maria Vila, van complir els seixanta anys de casats, cosa que no pot dir tothom. Felicitats i per molts anys!

Josep Estarriola i Borrell

(Fotos: arxiu familiar)

En Francesc Roura i la Maria Vila van complir els seixanta anys de casats

El matrimoni Francesc Roura i Maria Vila (asseguts al centre) en el dia del seu 59è aniversari de casament, acompanyats dels seus familiars.

Argenteria, 18
Cort reial, 19

Llibreria Geli

CASA FUNDADA EL 1879

Tel. 972 20 17 90 - Fax 972 21 13 38
17004 GIRONA

FUTBOL - TEMPORADA 2005-2006

Aquesta temporada és la 28a des que estem federats i també podem mencionar-la com la temporada en què es va commemorar el 30è aniversari de **Joan Batlle** com a president de la **UE Sant Miquel**, referència que hom trobarà en una altra secció de la revista. En aquesta ocasió el resum esportiu de l'any està format per dades facilitades per l'equip tècnic i jugadors, els autèntics protagonistes del futbol que al llarg de nou mesos han representat, amb tota dignitat, el nostre poble en un seguit de localitats de diferents comarques gironines.

Jugadors i gols: Ivan Humet, Jaume Surroca, Rafel Sánchez, Miquel Trulls (1), Jordi Vilhoias, Jordi Planas (1), Pere Freixas, Albert Llandrich, Albert Pacheco (2), Quim Farrés (6), Josep Galceran (4), Nelson Navarro (10), Marc Vila (1), Jordi Urbano (2), Roc Prat (5), Xavi Esteve (8), Xavi Simon (1), Joan Liebet, David Ruiz (3), Pere Luengo (1), Pere Esparraguera (6), David Vila (7) i Francesc Desel.

Equip tècnic: Ferran Darné i Pere Luengo.
Farmacíola i primeres cures: Josep Batlle.

*Moment de l'homenatge a Joan Batlle (al centre de la foto)
(Foto: Josep Estarriola)*

CLASSIFICACIÓ

EQUIPS	PJ	PG	PE	PP	GF	GC	PNS
Bonmati, CF. A)	32	23	4	5	84	31	73
La Canya, A.B. A)	32	22	6	4	70	34	72
Juanetes, CF. A)	32	21	8	3	67	26	71
Les Preses, CF. A)	32	18	8	6	69	31	62
Jovenut St. Pere Màrtir, A)	32	16	6	10	62	47	54
Olot, Atlètic, A)	32	15	8	8	69	46	53
Les Planes, CF. A)	31	14	8	10	73	64	50
St. Miquel Campmajor, U.E.	32	14	8	10	58	52	50
Maia, CE. A)	32	11	8	13	48	57	41
Sant Gregori, A.E. B)	32	10	9	13	41	49	39
Porqueres, U.E. B)	32	10	7	15	57	63	37
Serinyà, CF. A)	32	10	7	15	51	71	37
Argelaguer, FC. A)	32	5	13	14	54	74	28
Castellfollit, UD. A)	32	6	9	17	47	76	27
Oser, U.E. A)	32	5	5	21	51	89	20
Sant Roc Olot, CF. A)	31	4	7	21	38	94	19
St. Privat d'en Bas, FC. A)	32	4	5	23	39	77	17

Comentari. Des del punt de vista tècnic podem fer una valoració positiva de la temporada, teníem un equip molt competitiu, però alguns contratemps i principalment les repetides lesions, que han estat un mal son durant tota la lliga, han fet que no aconseguíssim el lloc que esperàvem i creiem en corresponia, malgrat tots els inconvenients, la unió, l'entusiasme i la dedicació de tots ha donat com a resultat que dels 32 partits, jugats 22, ho hagin estat amb puntuació i, el final, classificats en la primera meitat del grup.

Després d'aquest comentari dels tècnics, no em resta més que felicitar tots els protagonistes i encoratjar-los per la temporada recentment començada.

Tomàs Camós

CREACIONS
PERGAMÍ
COMPLEMENTES

TEL. 972 59 64 29

PRIMER TORNEIG DE TENNIS TAULA VALL DE CAMPMAJOR

Des de fa un temps un grup d'aficionats a l'esport del tennis taula ens reunim els diumenges al matí per passar-ho bé i de passada fer una mica d'exercici. Amb el temps, posant-hi una mica d'esforç, molta il·lusió i sobretot ganes de voler fer-ho millor, hem aconseguit un nivell de joc molt superior al que teníem quan vàrem començar.

Per aquest fet i sumat a les ganes de voler competir amb altra gent de fora del nostre municipi, vàrem decidir organitzar per la tarda del dia 20 de maig, en el marc de les festes de l'Àplec de Santa Quitèria, el 1r Torneig de Tennis taula Vall de Campmajor.

La convocatòria en els diferents mitjans de comunicació va donar els seus fruits, i quan s'arribà a l'hora de començar (dos quarts de sis de la tarda), el local del Sindicat feia goig de veure, amb quatre taules perfectament arreglades i una inscripció de 41 jugadors, dels quals 7 competiren en la categoria de fins a 15 anys, i un total de 34 aficionats més que ho farien en la d'edat superior. Tots eren vinguts de diferents pobles de la nostra comarca del Pla de l'Estany i de la veïna Garrotxa.

La **Fina Oliva** i en **Ramon Santacana** van tenir cura de tota la part administrativa del torneig, la seva aportació fou excel·lent, ja que era la primera vegada que portaven a terme una feina tan feixuga, i això costa, estem segurs que en el proper torneig ja estaran preparats per millorar-ho si alguna cosa no va sortir prou bé.

El torneig pròpiament dit va començar amb l'enfrontament entre tots els que competien en la categoria de menors de 15 anys, el destí va portar que juguessin la final dos jugadors del nostre poble: en **Martí Gimferrer** i en **Jordi Hidalgo**, i la victòria fou per al primer per dos sets a zero (11/3 i 11/8). El tercer lloc fou per l'**Adrià Oliva**, noi que assíduament ve a jugar amb nosaltres. Per ells tres foren els trofeus donats per diferents empreses de la comarca.

Tot seguit començà el torneig per la resta de jugadors majors de 15 anys. Cal destacar d'entre ells la participació de l'única jugadora femenina, la **Núria Desel**. Això demostra que el tennis taula no és exclusiu de jugadors masculins.

Per sorteig es formaren quatre grups, dos de vuit i dos de nou jugadors cada un, que s'havien d'enfrontar entre ells al millor

de dos sets a onze punts. Després de les diferents eliminatòries, és classificaren per jugar el 3r i 4t lloc en **Jordi Fontàs**, de Banyoles, i en **Joel Ferrer**, de Porqueres, i quedà guanyador el primer per tres sets a zero (11/7, 11/8, i 11/), rebent el trofeu acreditatiu.

La esperada final, que la podem dir així per l'hora en què es va haver de disputar (dos quarts d'onze de la nit), la varen protagonitzar en **Pere Camps**, de Mieres, i l'**Oriol Serrà**, de Sant Miquel, que per alegria de tots eren dos dels que regularment ens entrenem els diumenges al matí i, com he dit abans, hem fet possible aquest torneig. El resultat final va somriure a en **Pere Camps** per un total de tres sets a un (11/5, 9/11, 11/4 i 11/6). Tot seguit es repartiren els diferents trofeus donats per diferents empreses de la comarca.

Cal destacar també la col·laboració d'un particular que obsequià el guanyador amb un bonic xai, amb la condició que havia de convidar tots els participants a menjar-lo amb un sopar que es va fer el divendres següent, i on no va faltar la bona harmonia entre tots els assistents (una cosa és el joc, i una altra l'amistat), i el cava en que vàrem brindar per l'èxit obtingut i per la continuïtat d'aquest bonic esport en el nostre poble.

Josep Fort i Olivella

(un de tants aficionats que ens trobem per jugar)

Finalistes del 1r. torneig. (Foto: Josep Fort)

escaridor

ARMERIA i ESPORTS

porta dels turers, 10 - Tel. 972 57 38 59 - 17820 banyoles

UN RETAULE DEL SEGLE XVI A LA VALL DE CAMPMAJOR

La lectura de l'interessant llibre de Mossèn Miquel Pujol i Canelles, titulat **Els pintors i retaules dels segles XIV i XV a l'Empordà**, aparegut recentment a la col·lecció Monografies Empordaneses del Patronat d'Estudis Elximenis, em va fer recordar que entre les notes recollides a l'Arxiu Històric de Girona, hi havia trobat un document estretament relacionat amb l'existència dels retaules gòtics i renaxentistes que durant aquells segles es varen fer al Bisbat de Girona, alguns dels quals han arribat fins a nosaltres. Malauradament, però, no ens ha pervingut el que és objecte d'aquest escrit, encara que ha restat fins a nosaltres el document públic que dona fe de la seva creació.

Efectivament, al volum número 236 del Protocol del Notari de Girona, **Dalmau Ombert**, que correspon a l'any **1506**, concretament al dia 22 de març, es troba el contracte o capitulació que varen signar, d'una banda els administradors de la parròquia de Campmajor, que eren en aquells moments en **Pere Brugada**, en **Bartomeu Crehueta** i en **Franci Coromina**, tots ells pagesos de la parròquia de Sant Miquel de Campmajor, pel que s'ha de suposar que el retaule anava destinat a la parròquia de Sant Miquel, i d'altra banda en **Martí Joan** com a pintor resident a la ciutat de Girona.

Els capitols tenien per objecte contractar la pintura d'un retaule de la Verge Maria a l'església de dita parròquia. Retaule que, segons diu la capitulació, ja estava fet pel mestre fuster en **Joan Alemany**, que vivia també a Girona.

L'estructura del retaule contractat segueix el sistema de partició propi de l'estil d'aquells moments. Es tracta d'un tríptic integrat per una taula central amb dos compartiments, un amb la figura de la Verge Maria, que ocupa quasi tota la part central, i a sobre, sobresortint del marc, el tema de la Passió de Crist, i, a més, per dues taules laterals o carrers que, a la vegada, estaven particionats cadascuna en dos espais.

El retaule havia d'estar format, doncs, per sis quadres, el central, amb la figura de la Verge Maria, i al seu voltant diverses escenes de la vida de Jesucrist. El retaule té un sentit narratiu de la Vida, Passió i Resurrecció de Crist. Totes les escenes havien d'ésser doncs, del Nou Testament. Es pot qualificar com un retaule dels anomenats de Salvació i de la història de Crist. Es tractaria en el fons de conjoinir les dues teologies de l'Encarnació i de la Redempció.

No s'esmenta en el contracte la confecció de cap

predel·la o gris a sota del tríptic, al contrari del que passa en altres retaules de la mateixa època.

El tema cabdal del retaule, que devia ocupar la part central, era el de la **Verge Maria**. Quina advocació de la Verge devia ser? No ho sabem, però podria ésser ben bé, almenys pel que fa a la seva col·locació, com el central del retaule de la Verge de Canapost, que es tracta en aquest cas de la Verge de la Llet.

El contracte, més endavant, va indicant de manera minuciosa els temes que hauran d'acompanyar la figura central de la Verge Maria.

La capitulació ens diu que el tema de la Passió de Jesucrist es dibuixarà a la peça principal i, és de suposar, que a sobre de la pintura de la Verge Maria. La capitulació concreta encara més i ens diu que ha d'ésser semblant al que el mateix pintor Martí Joan va pintar pel retaule de l'Església de Vilariç, que tampoc ens ha arribat fins als nostres dies. Ara bé, penso que l'escena de la Passió no podia ésser diferent a la dels retaules conservats de Sant Pere de Púbol, de Sant Miquel de Crúlles, de Santa Cristina de Corçà o el de la Verge de Canapost, tots recollits al magnífic llibre esmentat de Mossèn Miquel Pujol i Canelles.

L'escena clàssica, seguint aquests retaules, estaria emmarcada per la muntanya des de la qual s'albirà Jerusalem i en el centre Crist sense més vestidura que el pany de puresa o "perizoma", apropiant-se en el "supedant" o sense, amb els claus que li travessen els peus i les mans. Tota l'escena aniria acompanyada de la Verge Maria, les Santes Mullers, Maria Magdalena i Sant Joan, i a més, com és natural, els soldats romans amb el seu centurió.

A partir d'aquest tema central i en les altres dues taules o carrers laterals, hi ha quatre temes més, dos per banda, amb les seves escenes respectives, que són els següents:

A dalt i a la part dreta del retaule, vist aquest des del seu interior, se'ns apareix com a primera escena, d'acord amb el contracte subscrit, la de la Salutació de la Verge Maria, que forma part del tema més ampli de l'Anunciació de Maria.

D'una manera plàstica, seguint el mateix tema que figura, per exemple, en el retaule de la Mare de Déu de Púbol, per exemple, del qual es conserven diverses fotografies a l'Institut Amatller de Barcelona, l'escena es desenvoluparia a l'interior d'una casa amb la Verge, en aquest cas asseguda fent labors

EXCAVACIONS I MOVIMENTS DE TERRA

SAGNARI

Ramon Plana Brosa

Can Sagnari

17831 Sant Miquel de Campmajor

Tel. 867 664 176

sagnari@hotmail.com

o llegint. Hi hauria l'Àngel Gabriel, que en la majoria de les escenes d'aquest tema porta un filacteri o cinta amb la inscripció pròpia de la Salutació de la Verge, és a dir, "Ave Maria Gratia Plena Dominus Tecum". Als peus de la Verge hi figuraria, com en el retaule de la Mare de Déu de Púbol, un gerro amb lliris blancs, com a significació de la virginitat de Maria.

En segon lloc, sota d'aquest primer quadre, a la taula o carrer dret del retaule vist des del seu interior, s'acordà en el contracte pintar-hi el tema de la Nativitat de Jesús.

L'escena, seguint també en aquest tema el retaule de la Mare de Déu de Púbol, oferiria com a elements essencials, d'acord amb l'Evangeli de Lluc, el portal, el Nen Jesús que centra la composició i al seu costat la Verge Maria i Sant Josep, si bé aquest últim no apareix fins al segle IV, tots acompanyats pel bou i la mula, que són aportacions de l'Evangeli apòcrif de Sant Mateu que recull un versicle del llibre d'Isaïes.

Al carrer o taula lateral esquerra, mirant el retaule des de dins, es va convenir en el contracte pintar-hi a la part superior el tema de l'Epifania o Adoració dels Reis de l'Orient.

Observant també el retaule de la Mare de Déu de Púbol, basada en el text Evangèlic de Sant Mateu (capítol 2, versicles 1-12) i en detalls dels Evangelis Apòcrifs, es configuraria en el retaule amb l'escena pròpiament dita de l'Epifania o Adoració, en la qual els Reis, en número de tres a partir d'Orígens, cenen ja des de l'època romànica corona i no gorro frigi com al començament del cristianisme. És a partir del segle IX que reben el nom de Melcior, Gaspar i Baltasar. El tema dels reis mags també podia variar, tal vegada podia ésser l'anunci de l'estrella, o bé el seguici dels reis, o la consulta a Herodes, o també els somnis dels reis o la tornada al seu respectiu país.

Com a sisè i últim quadre, en la taula o carrer esquerra mirant des de l'interior de retaule, sota de l'Adoració dels Reis Mags s'acordà que hi figurés l'escena final de la Resurrecció de Crist.

El més segur és que Crist, com a conseqüència de l'evolució iconogràfica durant l'Edat Mitjana, estigués representat sorgint triomfant de la tomba mig oberta i suspès sobre ella, amb els soldats romans adormits o enlluernats. Així resulta del retaule tantes vegades esmentat de la Mare de Déu de Púbol. El manto de Crist normalment és vermell, però també podia ésser blanc com s'aprecia en el retaule de la Mare de Déu de Púbol.

Un cop s'ha convingut entre els administradors i el pintor els temes a dibuixar, el contracte ens parla dels colors que han de tenir les diverses escenes i les diverses peces del retaule en si.

Efectivament, s'acorda entre els contractants que hauran d'ésser del color d'or els pilars, les faixes i xambranes o motllures, així com la tuba i diademes del retaule que emmarquen les pintures. El fons de les diferents escenes, en el contracte es pacta que hauran d'ésser dels colors atzur o blau i carmina o vermell, seguint en això les influències del moment.

Capítol important dins dels acords entre els administradors i el pintor, és l'aspecte monetari o de retribució pels treballs. El pintor, en Martí Joan, d'origen basc com es desprèn d'altres documents, havia d'ésser un professional, que vivia i treballava de la seva pintura al Bisbat de Girona. Com

esmenta Mossèn Miquel Pujol i Canelles a la seva obra, en Martí Joan va pintar els retaules de l'església de Palol de Sabadell, sufragània de la parròquia de Santa Llogaia d'Àlguema, l'any 1497, el de l'església parroquial de Llagostera, l'any 1501, el de la Verge de la parròquia de Ceirà, l'any 1502, i també, com hem vist, el de l'església de Vilartg.

El preu pels treballs de la pintura es fixa en onze lliures barceloneses, les quals s'havien de pagar de la següent manera: quatre lliures els hi eren pagades en el mateix moment de signar el contracte, i la resta de vuit lliures, un cop acabat de pintar el retaule, una meitat, és a dir, quatre lliures en mà a l'acabament, i quant a la resta de les altres quatre lliures, servien per pagar, diu el contracte, les vitualles, és a dir, el forment, l'oli i altres coses necessàries pel viure i el treball del pintor a la ciutat de Girona.

*Altar major de l'església de Sant Miquel de Campmajor.
(Foto: Ellsabet Saus)*

Per l'import estipulat no podia ésser un retaule massa gran ni massa ric. Ho podem comparar, per exemple, amb el retaule de l'església de Sant Julià de Fortlà, el preu del qual s'havia estipulat en vuitanta-cinc lliures, o el de l'església parroquial de Foixà, en cent tres lliures, o també amb el de l'església parroquial de Verges, en dinou lliures.

Per últim, els contractants preveuen, amb bon criteri, qualsevol contingència, i prefereixen acudir a la via arbitral abans que a la judicial, sempre més costosa i lenta. És per això que designen, pel cas de desavinences en relació amb l'obra i als seus detalls, dos pintors de la ciutat de Girona com a àrbitres, un designat pels administradors de la parròquia i l'altre pel mateix pintor en Martí Joan.

D'aquesta manera acaben els capítols per la confecció de la pintura del retaule de la Verge Maria de la Parròquia de Sant Miquel de Campmajor. El retaule, efectivament, va ésser fet pel mestre fuster en Joan Alemany i creiem, quasi segur, que es va pintar pel mestre en Martí Joan, però malauradament no ens ha pervingut. Que serveixin aquestes quatre ratlles com a recordatori d'aquesta manifestació religiosa i artística de la Vall de Campmajor, a l'època del Renaixement, que demostra ja les inquietuds i el nivell cultural de la gent d'aquesta bonica Vall.

Ignasi Permanyer (Notari)

LA CAPELLA DE LORETO A BRIOLF (II)

D'aquell llunyà 1904 han passat més de cent anys des que es va inaugurar la capella dedicada a la Mare de Déu de Loreto, a la parròquia de Briolf. Des de la solitud del seu emplaçament, que va escollir mossèn **Miquel Raset**, i voltada d'alzines i romaní, es domina gran part de la vall de Sant Miquel de Campmajor.

EL VEÏNAT DE BRIOLF

Per situar-nos millor, el veïnat de Briolf, agregat al municipi de Sant Miquel de Campmajor, en temps anteriors a la guerra civil era parròquia independent i, per tant, tenia el seu propi rector, que sempre era un professor del Col·lell, investit de més d'un doctorat. El veïnat comptava amb l'església parroquial, datada l'any 977, la **Capella de Loreto** i nou cases disperses: el **Casot**, **can Pla**, **Brunyoles**, la **Cadavall**, la **Barraca**, **ca l'Esquerp**, **cal Cisteller**, la **Torre** i el **Segalars**. Els seus habitants conservaven les seves tradicions com la seva Festa Major, que celebraven per **Sant Esteve**, patró de Briolf. La resta de l'any se celebrava missa un diumenge a la parròquia de Briolf i l'altre a Loreto i així successivament; paral·lelament el rés del Rosari dels diumenges a la tarda es feia quasi sempre a la capella de Loreto. El darrer rector en funcions de la parròquia de Briolf va ser el doctor **Joan Margall**, professor del Col·lell, fins que va esclatar la guerra i l'església de Briolf va quedar definitivament tancada fins als nostres dies, en què es troba en un estat d'abandó com pràcticament tot el veïnat, totalment deshabitat des de fa diverses dècades. Loreto també es va tancar acabada la guerra i no va ser fins al cap d'uns deu anys, aproximadament, que es va prendre la iniciativa de fer-hi un aplec cada any, pel dilluns de Pasqua.

EL DIA DE L'APLEC

No se sap exactament l'any en què va començar aquest aplec, deuria ser a finals dels anys quaranta, en temps de mossèn **Miquel Liagostera**, aleshores rector de la parròquia de Sant Miquel i gran enamorat del veïnat de Roca, ja que en els seus temps d'estudiant al Col·lell s'havia allotjat durant cinc o sis anys a la casa dels Segalars, perquè estava molt pròxima al col·legi.

Posteriorment, l'any 1951, mossèn **Pere Puig** va prendre el relleu de la rectoria de Sant Miquel i es va fer càrrec de l'aplec de Loreto durant molts anys. Entre altres, cap a l'any 1953 va formar un grup nombrós de noies, totes de Sant Miquel, per cantar caramelles el dia de Pasqua. Uniformades amb vestits tradicionals, passeaven a cantar-ne per diverses cases del poble durant el diumenge de resurrecció i, l'endemà de bon matí, tornaven a emprendre el camí, que feien a peu, cap al Col·lell i la Cadamont, per finalitzar a Loreto, en el dia del seu aplec, posant punt i final a les seves cantades.

L'aplec era el punt de trobada de nombrosa gent dels veïnats de Briolf, de Ventatjoi, de Sant Miquel... també en venien del Torn, de Serinyà i d'altres indrets per retrobar-se una vegada a l'any en aquest lloc, on els dies més llargs i el bon temps que

Les últimes noies de Sant Miquel que van cantar caramelles en una foto de l'any 1958. D'esquerra a dreta, dalt: la Gemma del Corral, la Rosa de cal Fuster, la Carme de can Brugada i la Carme de Can Pere Pastor. Abaix: la Pilar de cal Lol, la Maria de can Brugada i la Conxita de can Barnola.
(Foto: arxiu Carme Compta)

sol fer, donen la raó que se celebri per aquesta diada, ja que el memoràndum senyala la festivitat de la Mare de Déu de Loreto el dia 10 de desembre.

També, s'ha de dir, per aquest temps, els boscos es troben en plena temporada d'espàrrecs i de múrgoles i molta gent sap que en els sectors de Roca i Briolf se'n poden trobar. Per això, al mateix temps d'arribar-se a l'aplec, aprofitaven per si en trobaven alguna, o, segons l'any, moltes i grosses com les que apareixen en la foto sostingudes pels seus trobadors en un aplec de l'any 1959.

Gent del veïnat de Roca a Loreto, ensenyant les múrgoles que havien trobat el dia de l'aplec de l'any 1951.
(Foto: arxiu Josep Orrl)

Dins els actes programats, a les onze del matí (també s'havia fet a les dotze), hi havia l'Ofici en honor de la Verge; en

L'homilla era quasi un deure explicar als assistents l'origen d'aquesta capella. En acabar, el Grup de Caramelles, format pel grup de noies, sota la direcció de mossèn Pere Puig, cantaven tot un repertori de cançons de Pasqua: "Hereus i Fadristerms", "Esbart d'ocells", "La Pasqua", entre altres. Per completar més l'aplec, els anys 1959 i 1960 es va llogar un músic d'Olot, a qui deien el **Busser**; amb el seu acordió tocava sardanes a fi que la gent en pogués ballar. Més endavant se seguiren tocant amb un orgue de maneta. També, en **Ferriol de can Rovira**, que tenia un petit hostalet en els baixos de la rectoria de Sant Miquel, es desplaçava el dia de l'aplec per servir d'hostal durant tot el dia. Arribada l'hora de dinar els de més a prop anaven a casa seva i els de més lluny es portaven el dinar en cabassos i el compartien sota les alzines. A la tarda, però, tots es tornaven a reunir per resar junts el Sant Rosari. En aquella època dels anys cinquanta i ben entrats els anys seixanta, a la tarda, després del Rosari, es baixava al prat de sota el Segalars, a tocar el riu, i amb els instruments que hi havia es ballaven sardanes, a la vegada que es jugava un partit de futbol en el mateix prat. Era el que hi havia i la gent s'ho passava bé.

Més endavant, a finals dels anys seixanta i dels setanta s'anaven tancant successivament les últimes cases habitades: **ca l'Esquerp, el Segalars, can Pla**, així com el **Castell, el Moll de Roca, les Carreras, can Jofre de Roca i la Brugada**, entre altres. Els seus antics estadants continuaven anant a l'aplec, mentre recordaven els temps passats. Els veïns de Sant Miquel de Campmajor, junt amb els seus successius rectors, continuaven, sense interrupció, l'aplec amb l'ofici de les dotze del migdia i

Gent de Roca i de Sant Miquel amb Mn. Rossend Roca, en el dia de l'aplec de l'any 1970.
(Foto: arxíu Tomàs Camós)

seguidament l'arrossada popular. S'havia fet la tradició d'anar a Loreto el Dilluns de Pasqua, tot i que cada any amb menys gent.

Per l'aplec de l'any 1997 es va dir l'última missa celebrada per **mossèn Arges**, en el seu darrer any de rector a la parròquia de Sant Miquel. A partir d'aquest any l'ofici s'ha substituït per una petita pregària a la Mare de Déu i el cant dels Golgs a càrrec dels mateixos fidels. En aquest dia es porta la imatge de la Mare de Déu de Loreto, guardada a l'església de Sant Miquel i posada damunt l'altar, s'engalana de flors per a l'ocasió. En acabar, els assistents preparen una gran arrossada a partir dels ingredients que cadascú ha portat.

Remenant l'arròs, en el dia de l'aplec de l'any 1978.
(Foto: arxíu Carme Compta)

En aquests darrers deu o quinze anys ha minvat considerablement el nombre de gent que assisteix a l'aplec. Cada any són els mateixos dins un grup més o menys reduït de persones gràcies a les quals encara es manté viva aquesta tradició, i si no s'hi afegeix gent nova es tem que acabi desapareixent. Des d'aquestes ratlles voldríem animar, qui ho desitgi, a participar-hi a fi de continuar amb un acte que aviat complirà els seixanta anys d'existència i que forma part de la vida i tradicions de la nostra Vall de Campmajor.

Josep Estarriola i Borrell

CURSOS PER A PROFESSIONALS

- Quiromassatge Terapèutic
- Osteopatia
- Digitopuntura
- Reflexologia podal
- Drenatge limfàtic
- Flors de Bach
- Shiatsu
- Naturopatia (medicina naturista)

SANANDA - ESCOLA DE SALUT
c/ Joan Maragall, 24, 1r. 1a.
17002 GIRONA - Tel. 972 205 321

VOLS TROBAR-TE MILLOR?

Teràpies per:

- Mal d'esquena, cap, cames.
- Millorar la circulació.
- Reduir l'estrès i el malestar general.

* A Girona: dimecres i dijous.

* A "La Fontanella" a convenir.

SANANDA - NATURA
"Mas La Fontanella" Falgons
Tel. 972 58 03 47

CAMINADA POPULAR PELS ESTANYOLS I BULLIDORS DE SANT MIQUEL DE CAMPMAJOR

Diumenge 7 de maig de 2006, a les 9 del matí sortim de davant de l'Ajuntament de Sant Miquel de Campmajor una colla d'unes 40 persones disposades a passar una bona estona. El senyor Carles Feo i Quer (Tècnic Documentalista del MDHN) ens fa de Ciceró, explica la formació dels estanyols i bullidors. Agafem la carretera que va a Falgons.

Passat can Coromina, hem baixat per la carretera i just deixat el pont del Marçol, agafem el camí de terra que hi ha a mà dreta. La vista és preciosa, uns camps immensos de blat i un cabirol al fons... en veure'ns s'espanta i surt corrents, camp a través, per amagar-se al bosquet. A mà dreta trobem els primers estanyols, **els estanyols negres**, fonsos i d'aigües fosques. Les seves algües són permanents, tenen uns quaranta anys. Són d'origen càrstic, igual que el de Banyoles.

Fem camí, vorejant aquests estanys, agafem la carretera vella d'anar a Falgons, pel costat de la riera, fins arribar a l'estany més gran de Sant Miquel, **l'estany gran de Can Coromina**. Antigament les dones hi anaven a rentar la roba i els nois a banyar-se els diumenges al matí. Entre els anys 1955 i 1960, s'hi va negar una noia per voler salvar un bou. Per la guerra civil, els emboscats el van travessar caminant de tant gelat com era, li tiraven pedres per veure si el gel era gaire fort i no es trencava. Al seu voltant hi ha molts freixes, hi entra poca llum. Se sent el cant d'una granota verda, veiem un cabusset que neda en les seves algües, passa volant un blauet que viu en els talussos de l'estany..., a partir d'un metre de fondària l'estany no té oxigen, però això no és impediment perquè hi visquin peixos que s'hi

van tirar ja fa molt de temps. És de forma circular, fa uns vuitanta metres de diàmetre i el màxim de la seva fondària són dotze metres. No se sap quan va formar-se, però els veïns de l'estany expliquen, com una tradició familiar, que es van espantar molt la nit de la seva formació, van veure com tremolaven els estris de l'escudellam i es trencaven tots els plats de l'escudeller i, encara més ensurt, quan van sortir i es van trobar un estany tan a prop del mas.

Seguim caminant i trobem **l'estanyol petit de Can Coromina**, les algües del qual són de color gris. Passem pel mig d'uns prats de can Coromina, i les vaques ens empaiten... deuen trobar estrany tanta gent passejant-se pels seus prats. Travessem la riera, està gairebé seca, seguim camins de camp a la vora de prats. Tornem a passar per la riera, es van trobant diversos bullidors, 7 o 8, tots secs, sense aigua. Passem al costat del prat d'en Sala on veiem un enfonsament, és, de moment, un estanyol sense aigua. Seguint, dins el riu hi veiem **les escales del Camós**, és la falla del Camós. Anem pujant fins a tocar la casa del Camós, en un prat fem parada per esmorzar tota la colla. És un matí molt agradable. Veiem esquerdes al terra, fa tant de temps que no plou que la terra s'obre, hi ha diversos enfonsaments en el municipi per culpa de la sequedat, són la formació de futurs estanyols de Sant Miquel.

Ja hem esmorzat i tornem a reprendre el camí. A tocar el riu s'ajunta **l'estanyol del Camós**, ara ben sec, hi havia un pou, encara s'hi pot veure un tros de la paret, que se l'ha menjat l'estanyol. Un veí de prop que va poder veure la seva formació,

Fusteria J. J. Pey

Fusteria i decoració

Equipaments comercials

Mobles a mida

Serralleria i tancaments d'alumini

Tel. i Fax 972 57 05 64 - Ctra. Mieres, s/n. - 17820 BANYOLES (Girona)

Artesania Guardabosch
s.l.
 INGENIERIA METALOPLASTICA

Pol. Ind. Melianta, 2 - c/ Canigó, s/n - Tel. 972 57 46 10 - Fax 972 57 60 71
e-mail: guardabosch@terra.es 17833 FONTCOBERTA (Girona)

explica que, un matí d'un onze de setembre de la dècada dels vuitanta, quan hi va passar va veure un forat completament rodó de parets ben rectes i ple d'aigües negres. Quan hi tornà a la tarda, per fer-hi fotos, ja les parets estaven esclavissades.

Tomem a passar pel bell mig de prats de blat fins arribar on hi ha l'estanyol del Racó. Aquest estanyol és un dels més macos de tots pel seu color blau. Nosaltres no van tenir la sort de veure'l amb aigua i contemplar-ne la bellesa. Sí, però, que van veure els forats dels bullidors per on surt l'aigua quan s'emplena. Rep aquest nom perquè està en un racó del terreny. Tot seguit, a pocs metres, prop de can Planaferrana, hi ha un estanyol ben verd per les petites algues de forma de lentilles, està ple d'aigua, hi cauen arbres cap a la vora, és l'estany de la Balca perquè quan és sec hi ha ple de balques, no té massa fondària, al mig té un metre de fons. Amb les balques, un cop seques, es fan els culs de les cadires.

Deixem els estanyols, tornem als camps de blat i, al mig d'un gran prat es troba l'estany d'en Barraca, envoltat d'arbres, fa uns vint-i-sis anys que es va formar (1980). Passem pel costat de la casa el Pou, travessem la carretera d'anar a Mieres i seguim la ruta cap a l'estanyol d'en Benet, també està al mig del camp envoltat d'arbres. A tocar el camp veiem com uns petits aiguamolls, tot el seu voltant està ple de joncs, són bullidors. Un xic més amunt hi ha el bullidor de la Guàrdia, d'un bonic color blau intens, amb algues blanquinoses i moltes libèl·lules. Al mig del camp de davant hi ha, des de fa dos anys, un enfonsament, serà un proper nou estanyol. Seguint el caminet, veiem els Fossos, són bullidors que aboquen les algues directament a la riera de Sant Miquel. Aquests bullidors juntament amb els altres són els que regulen l'aigua de la resclosa de Sant Miquel. Arribem fins a una esplanada, era una antiga guixera, ja es veu en el terra ple de pedres blanques, és guix. En aquest lloc hi havia unes barraques on s'estaven els guixaires i on també es feia coure les pedres per convertir-les en guix per poder vendre. Per tota la zona de Sant Miquel hi havia diverses guixeres. Curiosament, aquestes capes de guix que té el terra de la vall són la causa de la formació dels estanyols que estem visitant.

Travessem la riera de Sant Miquel per una passera de grans pedres, deu-n'hi-do el cabal que té per ser una època tan seca, fa tres mesos que no plou gens ni mica. Encara hi ha ple de troncs i arbres de l'última riuada que hi va haver. El bullidor de can Teixidor és gairebé dins la mateixa riera, hi surt un bon doll d'aigua. Finalment, trobem els Bullidors sota la carretera de Santa Quitèria, d'aigües netes i transparents, fa que hi són de tota la vida.

I s'ha acabat la caminada, la gent se'n va anant cap a casa, aviat seran les dues, una bona hora per pensar en el dinar.

Ara us exposaré d'una manera molt senzilla la formació dels estanyols i bullidors de la vall, ho he resumit d'un treball que van fer els alumnes de l'escola de Sant Miquel ja fa molt de temps a càrrec de la senyoreta Doli.

La formació dels estanyols és conseqüència de l'estructura calcària del subsòl en tota la vall. L'enginyer de mines Manel Vidal i Pardal va comprovar, fent diversos sondejors, que fins als tres-cents metres de fondària el terreny té grans capes de guix. Les terres calcàries no són poroses. La filtració de l'aigua es fa per les esquerdes i fissures de les roques. Així, per sota la superfície hi ha una xarxa de canals, de rius. Els

Caminant per la zona dels estanyols.
(Foto: Josep Fort)

corrents d'aigua que circulen pel subsòl van eixamplant els forats per on passen. Amb els anys es formen grutes i cavernees perquè les voltes, en caure, provoquen a l'exterior els enfonsaments i formació dels estanyols. Aquests enfonsaments són en èpoques de llargues sequeres; mentre el corrent d'aigua és abundant, la matelxa aigua aguanta la volta de les cavitats subterrànies, quan no hi ha aigua la volta no s'aguanta i té lloc l'enfonsament.

L'altre fenomen és el dels bullidors, són fonts o sortidors intermitents. Col·locats a manera de vasos comunicants, només ragen quan el corrent que passa pel subsòl arriba a un nivell determinat per carregar un sifó, superior a l'altura del bassi per on surt l'aigua.

Elisabet Saus i Sala

ORIENT
Automatic

ÒPTICA - RELLOTGERIA
QUERA

Porta Tutors, 5 - Tel. 972 57 02 87 - 17026 BANYOLES

CARA o CREU?

EL CATALÀ, LLENGUA NECESSÀRIA?

Als nouvinguts, quan se'ls parla en català, ho perceben com un fet lògic i normal: és la llengua del país. Parlar-los en català no és sinó l'expressió d'una acollida cordial, d'un tracte d'igual a igual. La dificultat normal d'entendre'l i parlar-lo desapareixerà ràpidament si es donen constantment ocasions per fer-ho en el treball, al carrer, a les botigues...

Mesa Cívica
per la llengua
del Pa de l'Estany

Si tots parlem en català als nouvinguts, tindran interès a aprendre'l ja que veuran que és útil per viure al nostre país.

tu tries!

La Revista Golany col·labora amb la campanya "CARA O CREU, TU TRIES" de la Mesa Cívica per la llengua del Pla de l'Estany.

**PERFUMERIES
LLORET DE MAR**

DES DE 1857

EL PLA DE LES BRUIXES

És cosa freqüent trobar indrets de les nostres comarques relacionats amb bruixes. A la Miana, "El Clot de la Bruixa"; a Rocacorba, "El Pla de les Bruixes"; entre Mieres i Falgons, "El Prat de les Bruixes"; i, especialment, "El Pla de les Bruixes", situat a la carena de la muntanya que separa les parròquies de Sant Andreu del Torn i San Miquel de la Miana.

Entre els antics documents, que ja el citen amb el mateix nom, cal recordar uns capítols matrimonials en els quals es diu: *"ab lo dret de poder passar a la beurada ab lo bestiar del dit Batlle a la font anomenada del Pla de les Bruixes... que afronta a sol ixent en honor d'en Batlle i a migdia ab Jaume Doran, alias Fàbrega, tots pagesos del Torn, i a ponent ab lo Mas Canelles i a tramontana al cim de la serra anomenada el turó més alt hasta lo Puig de Vells..."*

És un planell àrid d'uns 150 passos per 40, situat en un clar del bosc. Es diu que hi havia una pregonera caverna que davallava pel cor de la muntanya fins al mateix infern.

Cada dia, al capvespre, enmig d'estols de ratpenats, anava sortint d'aquell pou tenebrós una multitud de follets d'aspecte repugnant.

Saltaven i brincaven, com si patissin del "ball de sant Victò", grimpaven per les penyes i els arbres, sotjant l'horitzó a totes direccions.

De sobte es reunien tots, i entre mil contorsions epilèptiques d'una dansa diabòlica demostraven una ferotge alegria donant vertiginosos giravolts. És que havien albirat les bruixes, que ja venien pels aires cavalcant damunt d'escombres.

De l'Empordà, i de la Selva, de la Garrotxa i de comarques llunyanes, "La Barraca", "La Triquis", "La Tana", "La Xibeca", "La Callera" de Ribelles, "La Gerom", de les Planes, les Bruixes de Llers i moltes altres, esdentegades, despentinades, geperudes i amb el nas encorbat anaven saltant d'aquelles lleugeres cavalcadures asseient-se en una misteriosa rodona.

Aleshores cadascuna de les bruixes començava la relació dels seus malefics, durant la qual els follets demostraven una alegria demoníaca.

L'una havia ofegat un nadó, l'altra havia encobert uns lladres; aquesta havia calat foc a uns pallers; aquella havia espantat uns bous, que s'estimbaren d'un cingle.

I així passaven la nit entre narracions escruixidores i desenfrenades orgies fins que, a la sortida del sol, els follets s'esmunyien pel pou infernal, després d'haver-se acomiadat de les fatilleres, les quals, assegudes damunt de llurs escombres, desapareixien com un llamp.

A voltes hi acudien les bruixes del Canigó i quan aquestes ballaven la sardana en el "Pla", la pedregada assolava despietadament els camps del Torn i de la Miana.

Però, no totes les bruixes venien de tant lluny. Una n'hi havia allí ben a prop, en el Mas Canelles, fent de pastora. I no devia pas ésser tan vella ni de tan mal aspecte com les altres quan aconseguí enamorar un jove del Torn, qui, segons diuen, era un remotíssim avantpassat de cal Fuster.

Arribava aquest, un dia, a la vora del Juvinyell, on

esperava trobar la vaquera, com de costum, quan restà astorat davant d'una escena que es presentà als seus ulls. La pastorella acabava de treure's els esclops; es capbussà a l'aigua convertint-se en una guineu, que veloçment escapà a través del bosc. El noi Fuster, revingut del seu astorament, recollí els esclops i tomà a amagar-se darrere d'unes garrigues.

Al cap de poca estona retornà pantelxant la guilla, tocà les aigües del riu i tomà a ésser la vaquera d'abans, tranquil·la com si res. Però, incontinent, arrugà les celles i començà a mirar a l'entorn, dient:

-On són els meus esclops?

-Ah guineu, guineu -digué el Fuster sortint de l'amagatall-. Tu has jaquit els esclops i jo els he copsats. O em dius on has estat o te'ls daré pus i et faré recocirar.

La vaquera de Canelles es velé precisada a contestar:

-He anat a la Cadamont a embruixar un cove d'ous.

La Cadamont és una casa pairal de Ventatjol, situada a sol ixent del Collell.

Ara heu de saber que en la carena d'una de les muntanyes de La Miana uns monjos habitaven el monestir antigament anomenat Sant Julià del

Mont, de la vall de Santa Pau, i avui Sant Julià dels Agustins. Havia estat fundat en el segle

IX per un monjo de nom Rímila; però, a les darreries de la mateixa centúria deixà d'ésser monestir per a convertir-se en simple priorat depenent del monestir de Sant Esteve de Banyoles.

Un dia pujaren els veïns d'aquella rodalia a exposar llurs queixes al pare prior.

-Abans d'ahir -deia l'un- una bruixa va espantar-me el remat i em féu perdre sis ovelles, que encara és l'hora que no han tornat.

-Un follet es posà desús del pit del meu pare i no el jaquí aclucar ull en tota la santa nit.

-Han enverinat els pous i no podem treure aigua.

-I avaloten els corals.

-I escampem els gams pels galliners.

-Prou, ja n'hi ha prou! clamà el prior-. I, què voleu que els faci?

-Que les maleïu com a les erugues!

-Primer cal encomanar-ho a Déu. Si us sembla bé farem unes pregàries durant tota aquesta setmana i el dissabte que ve, abans no sia clar, ens trobarem a la collada i aplicarem els exorcismes.

Arribat el dia convingut, el prior recità els exorcismes i les bruixes i els follets mai més tornaren en aquell veral.

En agraïment i a presència de dues processons, presidides per dos monjos benedictins, l'un de Sant Julià del Mont i l'altre de Santa Maria del Collell, fou clavada una creu en el mateix lloc, on abans hi havia l'entrada del budell de l'infern. I el prior de Sant Julià buidà el perolet de "l'aigua beneta" al peu de la creu. I, oh prodigi! en lloc d'empapar la terra i assecar-se, començà a rajar una font d'aigües cristal·lines que encara avui no s'ha estroncat. I, quan per l'eixut no hi ha aigua en el Juvinyell, els masovers de Canelles porten a abeurar els bous a la "font miraculosa" del Pla de les Bruixes".

Elisabet Saus i Sala

En aquesta secció, des de la primera revista, ens ocupem de recollir receptes de la nostra terra, de persones vinculades a la vall i d'alguns dels nostres professionals. La intenció és clara: procurar que el temps no esborri la riquesa culinària; font de salut i economia familiar, que forma part de la nostra cultura.

Ara volem començar a recollir el relat dels nostres avis, persones que han tingut una vida molt més dura que nosaltres i que han passat del lligam total a la terra al sistema actual. Hem demanat col·laboració a tres persones ben conegudes, que ens han transmès els records d'infantesa i joventut: l'Estrella Riera i en Josep Casals, de can Brugués, i en Tonet Riera, de can Gifre.

LES MENGES TRADICIONALS DE CASA NOSTRA

Però tots sabem que no sempre hem tingut tanta abundància i diversitat d'aliments. Fa molt pocs anys, encara que a la vall no hi havia pobresa, les coses no eren pas com ara. Es treballava de sol a sol i les menjades no eren tan variades. Estaven vinculades a l'horari que demanava la feina que es feia i per tant es feien molts més àpats, amb els aliments de què es disposava a pagès i amb més contingut de calories. Aquí hem recopilat les següents menges, que variaven una mica en funció de si eren en temps de la sega o del batre, estiu o hivern.

* Al matí en aixecar-se, de 5 a 6 de la matinada, es **trencava el cuc**. Alguns també l'encomanaven **matar el cuc**: Xocolata amb moscatell o alguardent. També hi ha qui parla de vi ranci.

Algú ho feia més ric i menjava **arengades i bitxos confitats**. A l'hivern s'acompanyava amb **torrades amb alloli i botifarra negra o de perol**.

* S'**asmorzava** a les 9 o dos quarts de deu i les dones portaven l'àpat al camp, amb cistells. Un plat de farro amb un tall de cansalada, fesols amb llonganisseta vermella, tot regat amb bon vi amb bóta que feia les delícies dels treballadors que paraven per una estona.

* La **beguda** de les 11 era per l'època de la sega. Abans de dinar es feia també un petit descans de la feina per menjar **borregos emborratsats amb vi**.

* A l'hora del sol, a les 12 o la 1, es **dinava**. Era l'àpat més variat; **arròs, fesols, patates...** Es menjava a casa i després es feia la imprescindible migdiada. Es tornava a la feina sobre les dues de la tarda.

* Als voltants de les 4 de la tarda es feia la **beguda**. El que ara en diem el berenar consistia amb un amanit amb ceba i tomata, escarola o enclam i un bon tall de botifarra. Tot ben regat amb vi de bóta que també portaven les dones al camp.

* A la **beguda** de les 6, es tornava a fer una queixalada amb pa amb llonganissa o fuet i... bon vi, és clar!

* El **sopar** ja es feia a casa generalment a les 9 del vespre. L'escudella era imprescindible, amanit, mongetes, patates... i a descansar aviat per poder matinar!

Passatemps

Per Àngels Navarro

REPTES D'AGUDESA MENTAL

Sopa de números

Quin número apareix 10 vegades?

CARTES AMAGADES

Amb les pistes que us donem, ¿sabríeu endevinar les cartes que hi ha de cara a terra?

A l'esquerra del rei hi ha 2 cartes. Un cor és a l'esquerra d'un altre cor. Un trèvol és a la dreta d'un cor. Un 2 és a la dreta d'un as. ¿Ja sabeu quines cartes són?

**CARNISSERIA
XARCUTERIA
FORMATGERIA**

joan i nuri

cl/ PROGRÉS, 47 - TEL. 972 57 50 01
17820 BANYOLES

Diumenge 30 d'abril. Gran dinar dels caçadors. Organitzat per l'associació de Caçadors de Sant Miquel, unes 160 persones, entre caçadors, propietaris i amics, van aplegar-se un any més al local del Sindicat per participar d'un complet menú a base d'arròs i carn a la brasa, entre altres. Unes hores abans, a les 12 del migdia, se celebrà l'Aplec del Freixe de Mieres, on el Cor Parroquial de Sant Miquel hi acompanyà la missa dedicada a la Verge del Freixe.

Dissabte 6 de maig. Inauguració de l'exposició "PAISATGES SUBLIMS" de Josep Estarriola. A la Casa de Cultura de Llançà va tenir lloc la inauguració de l'exposició d'olis, formada per vint-i-un quadres del pintor de Sant Miquel, Josep Estarriola, en què representà una sèrie de paisatges del seu entorn més immediat. La presentació va anar a càrrec de l'alcalde de Llançà, Sr. Pere Vila, amb l'assistència d'unes seixanta persones.

Diumenge 7 de maig. 15a caminada popular: estanyols i bullidors de Sant Miquel. Quaranta persones hi van participar, en un matí assolellat, caminant, aquesta vegada pel bell mig de la vall, en la zona dels estanyols de Sant Miquel. L'itinerari anava guiat per Carles Feo, tècnic de l'associació Limnos, que explicà l'origen d'aquests enfonsaments, uns 80 inventariats a tota la vall. Es visitaren els catorze estanyols més característics, des de l'estany negre fins al de la guàrdia, a més de les esquerdes en el camp de sota el Camós i els bullidors de la Guàrdia, Can Teixidor i de sota el trencant de Santa Quitèria, que encara rajaven.

Dies 20 i 21 de maig. Festes de l'aplec de Santa Quitèria.enguany començaren el dissabte al matí amb l'11è Concurs de Pintura Ràpida infantil i juvenil, amb molt bona participació i, també, amb el concurs de flors silvestres (vegeu comentaris a part). A la tarda, com a novetat i per primera vegada al poble, se celebrà un torneig de Tennis Taula (amateur) "Vall de Campmajor, en el local del Sindicat, amb tanta participació que va fer anar de bòlid els organitzadors (més detalls en l'apartat d'esports). L'endemà, en un assolellat diumenge, en el Temple de Sant Martí de Campmajor s'oficià una missa dedicada a Santa Quitèria, amb l'acompanyament del Cor Parroquial de Sant Miquel i amb la benedicció de les coques. En sortir, La Principal de Banyoles interpretà una sardana a l'era de la Canova. A la tarda, a les 5 h., el partit de futbol entre els equips: U.E. Sant Miquel - Castellfollit, amb victòria local per 3 a 1, donà pas a una audició de Sardanes davant del Sindicat i, a la mitja part, el tradicional sortelg de Santa Quitèria.

Dies 26, 27 i 28 de maig. Participació en la 29a Exposició de Flors de Banyoles. Un any més, l'Ajuntament de Sant Miquel de Campmajor hi participà, juntament amb altres ajuntaments del Pla de l'Estany, amb un estand dins del Monestir de Sant Esteve de Banyoles. Diversos voluntaris del poble van dissenyar, entre altres objectes, uns bonics centres de flors silvestres de la Vall que li van donar una distinció ben particular i, a la vegada, com a tradició d'aquest any, van fer esment als deu anys de Caramelles a Sant Miquel.

Dimecres 14 de juny. Recordant en Pepet Fuster. En Josep Franch i Teixidor, més conegut per en Pepet Fuster, va morir a Sant Miquel de Campmajor a l'edat de 89 anys. Nasqué a

Mieres i casat amb Rossita Port, va viure més de cinquanta anys a cal Fuster de Sant Miquel. En la seva llarga vida al nostre poble, va fer de fuster, agutzil, carter, agent de la funerària i president de Càrites. Va ser una persona molt coneguda i estimada per a tothom i que corresponia a tots per igual; va estar al servei del poble durant molts anys i, aquest, en agraïment, es va unir amb la seva família per donar-li l'últim adéu. Descansi en pau.

Dissabte 17 de juny. Homenatge a Joan Batlle i Saubí, pels 30 anys de president de la U.E. Sant Miquel (1976-2006). A partir de les quatre de la tarda s'organitzaren un seguit de partits de futbol entre: Sant Miquel - Falgons (de totes les edats) amb resultat de 2 a 2; entre dos equips d'ex-jugadors de la U.E. Sant Miquel, amb resultat de 5 a 1; i finalment, entre el RCD Espanyol (veterans) i la U.E. Sant Miquel, amb empat de 3 a 3. Cap a les deu de la nit unes dues-centes persones s'aplegaren al local del Sindicat per participar en el gran sopar d'homenatge al president de la U.E. Sant Miquel, Joan Batlle i que, segons paraules de l'alcalde, Sr. Josep Fort, no recorda haver vist mai tanta gent en un àpat dins el Sindicat. Tot va anar bé; feia temps que s'estava organitzant aquest acte que va estar acompanyat pels jugadors i ex-jugadors de la U.E. Sant Miquel, pels jugadors veterans del R.C.D. Espanyol, pel president del C.D. Banyoles, Sr. Josep Coromines, a més d'amics, simpatitzants i acompanyants. Cal destacar que anteriorment hi van estar presents el delegat esportiu de la Generalitat a Girona, Sr. Josep Saguer, i el delegat de Federació Catalana de Futbol de la Garrotxa i el Pla de l'Estany, Sr. Jesús Pont. Al final del sopar, l'homenatjat va estar rebut amb una pluja d'obsequis de gran qualitat, en record d'aquests trenta anys, tot recordant-li que la U.E. Sant Miquel no podia estar sense el "Presi" i que, aquest, no podia estar sense la U.E. Sant Miquel. Moltes felicitats, Joan, i per molts anys!

Diumenge 18 de juny. Referèndum de la reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, 2006. Aprobant per àmplia majoria a tot Catalunya, en el municipi de Sant Miquel de Campmajor, amb un cens de 167 habitants, hi va haver la participació del 55% de la població, amb 92 vots, dels quals: 58 van votar que SÍ; 18 van votar que NO; 14 en blanc i 2 van ser nuls.

Diumenge, 18 de juny. Inauguració i benedicció de la Capella de SANTA MARIA DE LA ROQUETA. Aquesta capella, que està emplaçada en el soterrani de la casa de can Batlle de la Roqueta, n'és autor i propietari l'Isidre Batlle i Saubí. Els actes començaren a 2/4 de 7 de la tarda, quan s'oficià una missa d'inauguració i benedicció de la recentment acabada capella, a càrrec de Mn. Joan Prat i amb l'acompanyament del Cor Parroquial de Sant Miquel. En sortir i a l'ombra del pati de la casa, el Grup de Caramelles de Sant Miquel, va oferir un repertori de Caramelles i altres cançons populars a tots els assistents a l'acte. Seguidament el mateix Isidre Batlle i, en agraïment, va obsequiar tots els convidats, unes quaranta persones, a un gran sopar dins la Sala Gran de la casa que acabà ben entrada la nit.

Cantant a can Batlle de la Roqueta.

Divendres 30 de juny, comença un curs de tres dies de durada a la Cadevall d'Ollveres, amb assistència de 25 alumnes. El curs de doma natural de cavalls el va donar la gran etòloga **Lucy Rees**, professora que divulga els seus coneixements sobre el comportament del cavall i la manera de tractar-los.

Divendres 23 de juny. Revetlla de Sant Joan. En arribar la Flama del Canigó a Sant Miquel, voltada dels petards i la nit càlida de principis d'estiu, s'encengué una gran Foguera, aquest any al costat del camp de futbol. Seguidament, dins el local del Sindicat, es va gaudir d'un gran i animat àpat de Revetlla, amb més de setanta comensals.

Diumenge 25 de juny. 6a Trobada de Cantaires del Pla de l'Estany. Celebrada aquest any a l'entorn del Castell de Palol de Revardit. El Grup de Caramelles de Sant Miquel hi va participar juntament amb sis grups més de la comarca del Pla de l'Estany. Cada grup va pujar dalt de l'escenari i davant d'un nombros i atent públic interpretà dues cançons populars. El Grup de Sant Miquel va cantar una Caramella produïda pel seu director, en **Gerard Capdevila**, i amb la lletra d'una persona del poble, que porta per títol: "La Pasqua" i, en segon lloc, va cantar l'havanera: "La Rosa del Port". En acabar, totes les corals van pujar dalt

El Grup de Caramelles de Sant Miquel a Palol de Revardit
(Foto: Mercè Campàs)

l'escenari per cantar juntes: "El vestir d'en Pasqual" i l'himne: "Els Segadors", en què també hi va acompanyar el públic.

Divendres 14 de juliol. Presentació dels resultats de l'enquesta sobre el nou planejament municipal de Sant Miquel de Campmajor. En el local del Sindicat, en què van assistir unes 35 persones, es van donar a conèixer les enquestes realitzades als habitants del municipi majors de 18 anys. Dels 126 enquestats, un 65% consideren que calen habitatges nous; el 50% volen que es destinin a la gent jove del municipi. Així mateix, el 48% pensa que aquest creixement s'hauria de produir amb la reconstrucció de cases que ara estan en ruïnes, seguint l'actual model de cases aïllades. El 19% dels enquestats van considerar que s'havia de créixer a l'entorn d'un nucli urbà (on ara hi ha l'Ajuntament) i un 18% en cases noves, aïllades. En cap cas s'hauria de recórrer a la construcció d'urbanitzacions o cases en filera. Recordem que les enquestes han estat fetes a càrrec dels equips tècnics de **Fractàlia** i **Serpa** per encàrrec de l'Ajuntament a fi de redactar el pla d'urbanisme municipal.

Diumenge 10 de setembre. Aplec de Sant Ferriol de Falgons. Un any més la cavalcada històrica va sortir del Castell de Falgons per dirigir-se a l'esplanada de l'Església per fer l'ofrena de les Relíquies del Sant. Tot seguit se celebrà l'Eucaristia, amb l'acompanyament del Cor Parroquial de Sant Miquel i amb la benedicció del Romaní. En acabar la missa, la Principal de Porqueres va interpretar dues sardanes en la mateixa esplanada i, cap a les dues del migdia, unes vuitanta-vuit persones es van

Al costat de la carretera....

RESTAURANT CAN MET

Especialitats en:
CARNS A LA BRASA
I
CUINA CASOLANA

Sant Pere, s/n.
Tel. 972 68 02 01
17830 MIERES

quedar en l'arrossada popular que s'havia preparat. A les cinc de la tarda, la mateixa cobla va oferir una audició de sardanes i, en acabar, el tradicional sorteig. El bon temps i el sol convidaven a gaudir dels actes de l'aplec; tot i així, enguany no hi ha hagut tanta gent com en anys anteriors.

Dilluns 11 de setembre. Diada Nacional de Catalunya. A Banyoles, dins els actes programats amb motiu de la diada, el Grup de Caramelles de Sant Miquel, juntament amb la Coral del Centre Excursionista i la Coral del Casal de la Gent Gran de Banyoles, van actuar a la plaça Major de la ciutat interpretant, cadascuna, una cançó popular. El Grup de Sant Miquel va cantar "Abril 74" de Lluís Llach. Finalment els tres grups van cantar junts l'himne nacional: "Els Segadors", que va ressonar per tota la plaça, seguit dels forts aplaudiments del nombrós públic assistent.

Dissabte 23 de setembre.

Sortida al Santuari de Nostra Senyora de la Font de la Salut. Tercera sortida del Grup de Caramelles de Sant Miquel als santuaris del Bisbat de Girona, convidats per Mn. Joan Prat. A dos quarts d'una, Mn. Joan Prat oficià una missa dins el santuari, amb l'acompanyament del Cor Parroquial de Sant Miquel. En acabar van cantar els Goigs, convenientment assajats, de Nostra Senyora de la Font de la Salut. Cap

Dins el Santuari de la Salut

a les dues del migdia junts van compartir un suculent i abundós dinar en el mateix restaurant del santuari, a més de mil metres d'altitud, on el paisatge està garantit, tot i el dia a estones plujós que estava fent.

Dies 29, 30 setembre i 1 d'octubre. Festa Major de Sant Miquel de Campmajor. La programació començà la nit del divendres amb l'obra de Teatre: "Habitació 648" a càrrec del grup "De 7 a 9" de la veïna població de Mieres. Va ser tot un èxit, tant per l'obra, que va durar unes dues hores, com per la gentada que hi va assistir, unes dues-centes persones. L'endemà, la bicicletada popular del matí va reunir unes vint-i-dues persones i, a la tarda, tant el festival com l'espectacle infantil van tenir una àmplia participació. El conjunt Jordi i Ramon es va fer càrrec del Ball de la nit. El diumenge el sol s'imposà per tot arreu i es començà amb l'Ofici Solemne, cantat pel Cor Parroquial i, en sortir, la Principal de Banyoles interpretà una sardana a la plaça de l'Església. La tarda va ser molt participativa per la nombrosa gent que es va acollir a presenciar el partit de futbol entre l'U.E. Sant Miquel i el Montagut, amb victòria local per 3 a 1, així com en l'audició de sardanes. D'entrada al vespre, el Grup de Palafrugell "Els Cremats" va oferir dins el Sindicat una Cantada d'Havaneres, donant punt i final a les festes d'enguany.

Participants a la bicicletada popular.

Diumenge 1 d'octubre. Nou sostre comarcal. Fruit d'un seguit de treballs de mesurament i neteja per part del Centre Excursionista de Banyoles, i sobretot d'en Joan Pontacq, s'ha establert que el sostre comarcal del Pla de l'Estany és el Comaestremner, aquest cim una mica allargassat que es veu entre la Pedra dels tres Senyors (808 m) i el puig ses Arques (872 m), que en el seu punt més alt i oriental assoleix els 891 m, i fa partió entre els termes de Sant Miquel i Granollers de Rocacorba.

Per això aquest dia es va fer una excursió en què, sortint de la font de Sant Nicolau, vam pujar cap a l'esmentada pedra i la Roca Plana de Golany (877 m), vam tornar a dita pedra, vam faldejar i pujar al cim oriental del Comaestremner (891 m), on es va posar un recipent amb una llibreta de signatures, es va desfer un tros de camí per seguir cap al coll del Pla de Faig i es va pujar al puig ses Arques (872 m), assolint així sense massa dificultat els tres cims que limiten la nostra vall pel sud. Cal dir però, que el que té millor vista és el de Golany, perquè en els altres dos la vegetació la dificulta totalment i parcialment. Vam tornar cap a dit coll, on per cert hi ha un roure molt gros i bonic però que es diu que no té més de 90 anys, i planejant cap al coll de Martí (828 m), ja vam baixar cap al clot del Llop fins al prat i castanyer de Sant Nicolau, sempre per camins molt bonics i estassats pel Centre.

La Vall de Campmajor des del puig ses Arques.

(Foto: Joan Fort)

Diumenge 19 de novembre. Mn. Modest Prats presenta a la llibreria 22 de Girona el quadern de la Revista de Girona titulat "Els noms de lloc", del sanmiquelenc i col·laborador d'aquesta revista Joan Fort i Olivella, que també és l'autor de moltes de les fotos. Hi apunta l'origen de molts noms de pobles, muntanyes, colls, rius, masos, carrers, etc. de la província, des dels més antics fins als més moderns, sintetitzant els estudis de Joan Coromines i altres i estimulant els reculls locals com el que està fent des de les planes d'aquesta revista el seu germà.

MOVIMENT DEMOGRÀFIC

- El 6 de maig, es van casar en JORDI ARNALL i NOGUERA amb la LÍDIA PLANTÉS i PUIGDEVALL de can Plantés de Falgons. Viuen a Bordils.
- El 14 de maig, van celebrar les noces d'or l'ESTEVE ESTARRIOLA i ARTIGAS i la TRINITAT BORRELL i PUIGDEMONT, de la Casanova de Sant Miquel, al Santuari del Collell.
- El 28 de maig, van celebrar les noces d'or en JOSEP SOLDEVILA i PLA i la MARIA QUINTANAS i TEIXIDOR, de can Brugada de Sant Miquel, al Santuari del Collell.
- El 3 de juny, es van casar en TERCENCI PAHISSA i ARNAU i la FRANCISCA DÍAZ i AGUILAR, de can Prat Petit.
- El 14 de juny, a l'edat de 89 anys, va morir JOSEP FRANCH i TEIXIDOR. Era natural de Mieres i vivia a cal Fuster de Sant Miquel.
- El 15 de juny, a l'edat de 60 anys, va morir la SÒNIA MARJORIE HANKEY. Era natural d'Anglaterra i vivia al mas Les Cases de Sant Miquel.
- El 17 de juny, es van casar en JONATHAN DONKER i la GEMMA GISBERT i RAMO de l'Arcada de Sant Miquel.
- El 22 de juny, a l'edat de 92 anys, va morir la MONTSERRAT MASÓ i GÜELL. Era natural de Pujarnol. Va viure a cal Llo de Sant Miquel i actualment residia a Banyoles.
- El 24 de juny, es van casar l'EMMA FARRÉS i CORELL, de Can Pons de Falgons, i en RAIMON FARRÉ i MORETÓ.
- El 24 de juny, va néixer la MARIONA ROMANÍ i BARBEY, filla de l'ALBERT ROMANÍ i la MARIA BARBEY, de can Coma Petit.
- El 20 de juliol, va néixer en BIEL PLANA i REIXACH, fill d'en RAMON PLANA i la SUSANNA REIXACH, de can Sagnari.
- El 3 d'agost, va néixer la RITA CRUANYES i SANCHEZ, filla d'en DANI SANCHEZ i la PATRÍCIA CRUANYES, de can Barnola.
- El 29 d'agost, a l'edat de 84 anys, va morir CARMEN GRABOLOSÀ. Va viure a can Petit Carrera i actualment residia a Besalú.
- El 3 de setembre, es van casar en MARC FÀBREGA i SUAREZ amb la Ma. ÀNGELS CARANDELL i POCH. Viuen a Puigmitjà de Falgons. El mateix dia van batejar les seves dues bessones, la CÈLIA i la MARINA CARANDELL i FÀBREGA.
- El 22 de setembre, va néixer la DHANNA VIVES i FERRERO, filla d'en Mario Vives Ochoa de Echagüen i la Cristina Ferrera Ibáñez. En Mario i la Cristina dirigeixen el Centre d'Esports d'Aventura "Fang i Aventura" de can Barria.
- El 28 d'octubre, es van casar en FEDERICO HERNÁNDEZ i QUINTILLA del pis de cal Ferrer de Sant Miquel amb la NENGAH PURIANI de Indonèsia. Viuen al pis de cal Ferrer.

SOLUCIONS ALS PASSATEMPS

SOPA DE NÚMEROS

El número 5

Amb la primera carta sabem que la carta de més a la dreta és un rei i que a la seva esquerra hi ha 2 cartes. Amb la segona pista sabem que hi ha 2 cors junta. Amb la tercera pista sabem que la carta de més a la dreta és un trèvol, per tant, la del mig i la de l'esquerra són cors. El rei és un rei de trèvol. Amb la quarta pista sabem que les 2 cartes de cors són un as i un 2. L'as és la carta de més a l'esquerra i el 2 de cors, la carta del mig.

CARTES AMAGADES

Telefons

Ajuntament	972 57 46 26
Ambulatori	Banyoles 972 57 24 74
	Mieres 972 68 04 62
Ambulàcia	972 41 00 10
Ambulància (urgències)	061
Creu Roja	972 57 24 50
Emergències	085 6 112
Escola	972 57 59 24
Mossos d'Esquadra	088
Hostal (tel. públic)	972 57 07 12
Elèctrica Curós (gratuït)	900 70 50 50
(avaries 24 hores)	972 26 01 50

Horaris

Ajuntament:	Dilluns, dimarts, dimecres i divendres, de 10 a 2. Dijous tarda, de 5 a 2/4 de 8.
Metge:	Banyoles: dilluns, dimarts, dijous i divendres, de 2/4 de 9 a 11. Dimecres tarda, de 2/4 de 6 a 2/4 de 8.
Infermera:	Sant Miquel: dimarts, de 2/4 de 12 a 2/4 d'1.
Missa, hivern:	Sant Miquel: dissabtes a 2/4 de 8 del vespre. Falgons: l'últim dissabte de cada mes, a 2/4 de 8 del vespre.
TEISA:	Dimecres i dissabtes, a les 8 i a l'1.

finques banyoles

pg. de la indústria, 32 baixos
tel. 972 57 52 02 - fax 972 57 54 53
finquesbanyoles@teleline.es
17820 banyoles

**condueix
i gaudeix**

Motor Banyoles, S.L.

c/ Sant Mer, 28

17820 BANYOLES (Girona)

Telèfon 972 57 55 11

Fax 972 58 09 81